

temporada
alta →

GRÈC

TEATRE

GABRIEL CALDERÓN - JOAN CARRERAS

Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)

Grec Festival de Barcelona - Sala Beckett
Dimecres 15 de juliol (lectura dramatitzada)

Foto: Felipe Mena

Temporada Alta - Teatre de Salt
Divendres 4 de desembre, a les 20.30 h
Dissabte 5 de desembre, a les 17 h

www.temporada-alta.com

Un festival de **Bitò** amb el suport de:

Ajuntament de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

Ajuntament de Salt

GOVERN DE ESPANYA
MINISTERI DE CULTURA
INAEM

Interreg
POCTFEA
UNION EUROPEA
UNION EUROPEENNE

3 CATALUNYA
RÀDIO

EL PUNT AVUI+

LAVANGUARDIA

TimeOut
DESCOBREIX | RESERVA | COMPARTIR

Gi
Televisió de Girona
la xarxa
comunitat local

:X
"la Caixa"

Un desafinat cant d'amor al teatre

► El dramaturg uruguaià Gabriel Calderón i l'actor Joan Carreras estrenaran al desembre a Temporada Alta «Història d'un senglars», una reescritura del Ricard III de Shakespeare per mostrar «la perversió» del món teatral

ALBA CARMONA GIRONA

■ «Una cançó d'amor al teatre cantada per algú que desafina» o l'acompanyament d'un actor que vol fer el Ricard III de William Shakespeare per mostrar «la perversió del teatre». Així defineixen l'actor Joan Carreras i el director i dramaturg uruguaià Gabriel Calderón el seu nou espectacle, *Història d'un senglars (o alguna cosa de Ricard)*, que s'estrenarà al teatre de Salt el 4 i 5 de desembre.

Calderón assegura que «Shakespeare sempre és una bona excusa per tot» i, en aquest cas, ha reescrit un dels seus textos més coneguts per «veure el costat més penós del teatre»: «el fracàs, el ressentiment, el no ser escollit, les expectatives no acomplertes».

Amb partir d'un aspirant a interpretar el personatge, l'autor busca paral·lelismes entre el teatre i la seva manera d'acostar-se el poder, «perquè els dos poden fer

emmalaltir».

En el procés de creació de l'espectacle, que s'ha anat gestant primer en petites trobades quan el llatinoamericà viatjava a Europa, posteriorment a distància gràcies a internet i des de fa tres setmanes amb assajos presencials, s'han «alliberat de la representació clàssica de Ricard III, perquè no es fossilitzi la deformitat que tots coneixem».

Sobre el text de l'autor llatinoamericà traduït al català per Joan Sallent, Carreras remarca que és «dificilíssim» per l'estructura narrativa i les capes del personatge, però que amb Calderón han estat capaços de trobar «un nivell de química i enamorament» que l'ha ajudat a aproximarse al seu primer monòleg. «En un monòleg necessites trobar llocs emocionals i no només recursos professionals per trobar la fortalesa i ser-hi», detalla.

L'actor Joan Carreras i l'autor i director Gabriel Calderón. FELIPE MENA

L'intèrpret explica que han volgut «mostrar l'espai mental del personatge» d'una forma «complexa, que fa que l'espectador s'hagi d'acabar pintant els seus propis paisatges».

El director del festival, Salvador Sunyer, també elogia el text, perquè «més enllà de les referències a Ricard III, és shakespeareà perquè té molts nivells de lectura. Escripture per a tothom sense baixar

el nivell és un dels grans encerts del text».

El monòleg continua la línia engagada fa anys pel festival d'iniciar creadors internacionals a les produccions catalanes. En aquest cas, es tracta d'una coproducció entre el festival gironí i el Grec que s'hauria d'haver estrenat a l'estiu a Barcelona i que finalment es veurà primer a Salt a causa de la pandèmia.

Un cop s'estreni a Temporada Alta, l'espectacle farà el salt a Barcelona i, més tard, recuperarà la seva versió en castellà per anar a Madrid.

Cómo encarnar a Ricardo III y sufrir mucho en el proceso

Joan Carreras interpreta en Temporada Alta a un actor que hace el papel del rey

JACINTO ANTÓN, Barcelona

Ricardo III es uno de los personajes más agraciados de Shakespeare pero también de los más difíciles de interpretar, te pongas o no la chepa. La lucha de un actor para meterse en la piel del villano, deformar y sin embargo tan atractivo (escénicamente hablando) individuo, que avanza por la obra que lleva su nombre no dejando títere con cabeza, está en la base de *Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*, una adap-

tación en forma de monólogo de la obra del bardo que se estrena el próximo día 4 en el Teatre de Salt como una de las citas ineludibles del Temporada Alta. El autor de la pieza, traducida al catalán por Joan Sellent, es el uruguayo Gabriel Calderón, que también dirige la puesta en escena. Al actor (y rey) lo interpreta Joan Carreras.

Lo del senglar, el jabalí (blanco), viene, claro del histórico emblema heráldico personal de Ricardo de York, luego duque de

Carreras en *Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*. / FELIPE MENA

Gloucester y Ricardo III. Del agresivo animal como símil del personaje hay multitud de referencias en la obra de Shakespeare.

Ayer al presentar la obra, Calderón, Carreras y el director del festival Salvador Sunyer, recordaron que el espectáculo debía estrenarse en el Grec, que lo ha copro-

ducido y también la exitosa lectura dramatizada que se realizó del mismo en la sala Beckett. "Es un monólogo lleno de cosas, y que tiene mucho que ver con el amor al oficio, aparte de un recorrido por cómo un actor acaba haciendo de Ricardo III", explicó Carreras. Lleno de guíños actoriales y

shakespearianos, *Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*, es una excusa, reflexionó Calderón, para hablar de "ese lado del teatro más triste y oscuro que es el del resentimiento, la envidia y el fracaso", sentimientos que, recalcó, comparten el actor y el propio personaje de Ricardo. Si a Ricardo lo enferma la sed de poder y el poder mismo, el actor es un ser que debe soportar las vejaciones consustanciales a la profesión: "que se olviden de tí, que no te llamen, que no te elijan".

Preguntados por la caracterización que hace Carreras de Ricardo, el actor y el dramaturgo tiraron balones fuera. "Hay que verlo", dijo el segundo. "A veces la deformidad está más en el alma que en el cuerpo", apuntó el primero. El dramaturgo se refirió a la escoliosis histórica de Ricardo —cuyo esqueleto apareció en 2013 bajo un parking en Leicester— y señaló: "Algo que tenía que ser recto se torció, esa es la idea que hay en mi texto".

L'actor Joan Carreras estrena el complex joc teatral d'*'Història d'un senglar'* al Temporada Alta

Ricard III, a capes

J.B.
BARCELONA

Els dies 4 i 5 de desembre, finalment, s'estrenarà al Temporada Alta *Història d'un senglar* (*o alguna cosa de Ricard*) que l'actor Joan Carreras i l'autor i director uruguaià Gabriel Calderón havien d'estrenar pel Grec, però que la pandèmia va impedir. És un text amb una peripècia aparentment senzilla (un actor es prepara un càsting per interpretar el personatge shakespeareà) però que amaga una complexitat molt atractiva per als coneixedors dels dramaturg de The Globe.

Efectivament, Gabriel Calderón busca una simplicitat "sense rebaixar-la a una mirada fàcil", simplificadora, i aspira a ser complex "però no per això ha de ser complicat", adreçat a intel·lectuals o grans coneixedors de l'obra shakespeareana. Aquest és el repte. L'actor Joan Carreras debuta fent un monòleg. I espera que l'obra tingui recorregut a la cartellera de Barcelona i, posteriorment, també en versió castellana a Madrid. Celebra haver descobert aquest autor i confia que la funció doni visibilitat i més oportunitats a la lucidesa de Calderón. L'autor, director i també actor ja ha freqüentat el Temporada Alta amb, per exemple, *Mi muñequita (la farsa)*.

Joan Carreras i Gabriel Calderón, fa uns dies, en un assaig ■ FELIPE MENA

El 2015, Xavier Albertí li va encarregar un muntatge al TNC, *Querubentin els actors*, que ja va entusiasmar al repartiment (tot i

L'actor debuta amb un monòleg que aspira a donar a conèixer la lucidesa de Gabriel Calderón

patir-ho perquè havien de fer les escenes a càmera ràpida, per exigència del guió).

Carreras admet que el text és molt difícil d'interpretar, i apunta que la peça traça molts camins però que, al final, serà l'espectador "el que pintarà el paisatge, no deixem les coses fàcils", remarca. Amb aquest text, Calderón indaga en els perfils "més tristes" del personatge shakespeareà, com "el ressentiment, el no ser escollit" i, amb "l'excusa" d'un aspirant a interpretar el personatge, va construint

un paralelisme sobre la vida i les aspiracions d'un actor.

Ricard III exemplifica els projectes (siguin en la vida real o en el teatre) que es torcen i que costa molt redreçar-los. Fa poc es va comprovar, en trobar el seu cadàver en unes excavacions d'urgència, que Ricard no era geperut, sinó que tenia una escoliosi a la columna. La deformitat típica del personatge en aquest títol és més "d'ànima que física" i s'anirà intuint en l'espai escènic durant l'obra, indica Calderón. ■

CRÍTICA DE TEATRO

La sangre no se elige

ANDREU DALMAU / EFE

Agata Roca, Lluís Villanueva y Pere Arquillué en *53 diumenges*

53 diumenges

Autoría y dirección: Cesc Gay
Intérpretes: Pere Arquillué, Marta Marco, Agata Roca y Lluís Villanueva
Lugar y fecha: Teatre Romea (3/XII/2020)

JUAN CARLOS OLIVARES

Un rasgo determinante para que Cesc Gay triunfe como cineasta y dramaturgo es la delicadeza con la que trata a sus personajes. Pocos creadores muestran tanta empatía con sus imperfectas criaturas. No oculta las turbias corrientes que condicionan sus existencias, pero

no se ensaña con los aspectos que podrían hacerlos irremisiblemente antípicos. Siempre hay un punto de comprensión con la compleja dimensión humana. Ni los empuja a la catarsis que frecuentan los autores argentinos ni los conduce al catalísmo, como a veces se siente tentada Yasmina Reza cuando dramatiza el espacio doméstico. Tampoco se deja llevar por el sentimentalismo de Florian Zeller. Gay los hace simplemente humanos y ese respeto tiene un efecto gratificante sobre el espectador. Y aunque se vaticine tormenta nunca deja que se convierta en un devastador huracán.

Así los presentaba en *Els veïns de dalt*, su exitosa opera prima escénica. Así se presentan ahora en *53 diumenges*.

menges, su segunda incursión teatral con todo a favor para triunfar de nuevo. Aquel cuarteto formado por dos parejas de vecinos son ahora tres hermanos y la esposa de uno de ellos. Repiten Pere Arquillué y Agata Roca. Los nuevos son Marta Marco y Lluís Villanueva. El espacio es la cocina de Arquillué y Roca, mucho más cargado de metáfora de lo que aparece su costumbre. La excusa: la discusión de qué hacer con un padre con principio de demencia y una bombilla defectuosa. El conflicto de fondo: la singularidad de los lazos de sangre. Y para subrayar la excepcionalidad incorpora un personaje externo a la melé fraternal que observa, comenta y contextualiza los acontecimientos, interpretado con divertida disciplina antropológica por Roca.

Igual de acertados están Arquillué como simpático *torracollons* y actor sin éxito. Su rostro una goldoniana enciclopedia del gesto. Marco es una persona cansada de su invisibilidad, siempre construyendo su existencia en relación a los otros y con una vis cómica elaborada desde la inseguridad y la introversión. Villanueva es el hermano mayor arribista. Casi una caricatura del egoísmo y las apariencias, propietario de un talento oculto artístico que es el auténtico motor de esta controladísima comedia. Una caricatura medida, sin un gesto de más. Gay reproduce en su dirección de escena la misma meticulosa estructura casi musical de su texto. Igual que se repiten situaciones y diálogos con ligeras variaciones, el movimiento juega a esa idea del rondó. El público vuelve una y otra vez a escenas reconocibles -celebradas con risas- que acaban por adquirir la forma de un gran *running gag*.

Joan Carreras en una escena de *Història d'un senglal*

El ácido monólogo '*Història d'un senglal*', inspirado en Shakespeare, arrasa con Joan Carreras en Temporada Alta

Ricardo III vuelve a montar a caballo

ESCENARIOS

Justo Barranco
Girona

Tenía que haberse estrenado en verano en el festival Grec, pero este 2020 no se lo ha puesto fácil. Finalmente, la segunda ola de la pandemia no ha podido con él, que para eso es un jabalí, y anoche vio la luz en el Teatre de Salt dentro del festival Temporada Alta. Y arrasó. Muchos espectadores acabaron aplaudiendo en pie *Història d'un senglal* (*o alguna cosa de Ricard*), el ácido y divertido monólogo que el uruguayo Gabriel Calderón ha creado inspirándose en el *Ricardo III* de Shakespeare. El público ovacionaba no sólo el texto, sino sobre todo la impresionante actuación de Joan Carreras, capaz de casi todo, incluido, como se hacía en el teatro isabelino, en el que no podía haber mujeres, encarnar a varias de las protagonistas shakespearianas.

Història d'un senglal, que probablemente aterrizará en Barcelona en el Teatre Lliure, está contada por un actor que va a dar vida a uno de los grandes papeles de Shakespeare, el del sanguinario, deforme y tortuoso monarca Ricardo III, papel ambicionado por todo intérprete que quiera lucirse con grandes dotes de histrionismo, convirtiéndolo con frecuencia en el Joker. La cuestión es que el gran actor que retrata Calderón ya tiene una ambición tan desmedida y unas habilidades tan ladinas como las del mismísimo Ricardo III, y pone a caer de un burro a sus compañeros actores -iletrados-, el director -un inepto que habla aspirando saliva- o a viejas actrices que se creen importantes y que sólo lo son "porque ya se han muerto todos los que saben que no son nadie" ... El protagonista

desmenuza la obra de Shakespeare y también el proceso de montaje, habla de su profesión, de cómo son, y del desprecio de su familia por un actor que seguro que es gay. Y sin parar durante 70 minutos Carreras es ese actor y los demás. Se maquila, se convierte en una vieja reina, en un actor joven, y no necesita ser histriónico para mostrar condescendencia eterna hacia los demás, desprecio, sarcasmo, engaño, mofa con onomatopeyas que clava, incluso confesiones sobre quién es él realmente. Todo en una escenografía de una efectividad apabullante, que es a la vez un trono y las tripas de un teatro, e incluso por momentos un coqueto camerino. Unas tripas llenas de cuerdas con las que en una de las imágenes más brillan-

La brillante y certera escenografía logra lo imposible, que un trono sea a la vez las tripas de un teatro

GUÍA DEL TIEMPO LIBRE

TEATROS

ALMERÍA TEATRE Sant Lluís, 64. T. 93 351 82 31. *Balada per un home mort*. Última setmana! Dj i v/a 20h; dss a 19h i dg 17h. *Records a Broadway* Dll a 20:30h. *Under the pelucas* 6/1 a 19h. Venda a almeriateatre.cat i taquilla

ANTIC TEATRE c/Verdaguer i Callis, 12. <M>Urquinaona. 3-6 de desembre «# Juana Dolores # * massa diva per a un moviment assembleari ». Més info: www.anticteatre.com

ANTIC TEATRE c/Verdaguer i Callis, 12. <M>Urquinaona. 7 de desembre «Fluxclub de Habitual Video Team». Més info: www.anticteatre.com

ANTIC TEATRE c/Verdaguer i Callis, 12. <M>Urquinaona. 3-6 de desembre «# Juana Dolores # * massa diva per a un moviment assembleari ». Més info: www.anticteatre.com

CONDAL (Av. Paral-lel, 91. Tel. 93 442 31 32). A partir 4 des. *El mètic d'Òz*, dir. David Selvas, dv: 18 h; ds, dg i dt, 8/12, 12 i 18 h. A partir 16 des. Joan Perà és *El pare de la núvia* de Joel Joan i Hèctor Claramunt. teatrecondal.cat i promentrad.cat

EL MALDÀ, (c/Pi. 1). Tel. 93 164 77 78. *Akelarre* Cia The Felietxes. Nadales. Per compra d'entrades, consulta d'horaris i preus (www.elmalda.cat)

ESCENARI JOAN BROSSA C/ Flassaders 40. 933151596- www.escenarijbrossa.cat. *Carrer de Txemònol* de Joaquim Armengol amb Evelyn Arévalo del 25/11 al 20/12 dx a 19:30 h i dg 18 h

GOYA (Joaquín Costa, 68. 93 343 53 23). *Escape Room* de Joel Joan i Hèctor Claramunt; de dt. a dv, 20 h; dss, 17.30 i 20 h; dg, 17.30 h; 7/12, 20 h; dt. 8/12, 18.30 h. I els dg, 6, 13 i 20/12. *Nenes i nens*, 20 h. teatrogoya.cat i promentrad.cat

LA BADABODAC TEATRE c/ Quevedo 36 bj Bcn 930245140. II Edición Catbasur Festival de Teatro Unipersonal L'esfondrament de la casa Usher 2/12 al 5/12 20h. e/anticapadas www.labadabodac-teatre.com 930245140

LA PUNTUAL, C/ Allada Vermell, 15. Metro: Jaume I. 639 305 353. «L'òmbra de Pinotxo» Cia. La Puntual. Ombrasesxes. +3 anys. Dv 18h; ds 12h i les 18h; Dg, Dll. i Dt. 12h i 17h. Preu: 10€ www.lapuntual.info

LA VILLARROEL (Villarroel, 87. Tel. 934 511 234). *La Cabra qui es Sylvia?* amb Emma Vilasarau, Jordi Bosch, Jordi Martínez i Roger Vilà; de dt. a dv, 20 h; dss, 17.30 i 20 h; dg, 17h. Preu: 10€ www.lapuntual.info

TEATRE LLIURE GRÀCIA. Telf. 93 228 97 47. Montseny, 47. Metro (Fontana L3). *Els protagonistes*, cia. El Conde de Torrefiel. 28 i 29/11. Més informació, entrades, abonaments i subscripcions www.teatrelluire.com, taquilles del teatre, Ticket Rambla (Rambla 99) i al 902 106 369

TEATRE LLIURE: MONTJUÏC - Telf. 93 228 97 47. Passeig de Sta. Madrona, 40-46 / Pça. Margarida Xirgu 1. Metro (Poble Sec L3, Espanya L3-L1). *Una*, dramaturgia R. Cors i D. Lacasa, direcció R. Cors. Fins al 13/12. 2/12 audiodescripció per a persones amb discapacitat visual. 4/12 col·loqui prefació. *Poulette Crevette*, cia. La baleine – cargo. 28 i 29/11. Més informació www.teatrelluire.com, taquilles del teatre, Ticket Rambla (Rambla 99) i al 902 106 369.

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA. (Pl. De les Arts, 1). Sala Gran: *L'Hèroe de Santiago Rusiñol*. Dj. a ds. 19 h; dg. 18 h. Sala Tallers: *Monroe-Lamarr* de Carles Batlle. Dc. a ds. 19h; dg. 18h. Venda abonaments i entrades: www.tnc.cat

TEATRE POLIORAMA (Tel. 93 317 75 99. La Rambla, 115). *El mètode Grönholm*. Horaris: dv, 20 h; dss, 17 i 20 h; dg, 18.30 h. Venda d'entrades a teatrepoliorama.com

MUSEOS

ARXIU HISTÒRIC DE LA CIUTAT (Santa Llúcia, 1). Horari: dl. a dv. de 9 a 19.30h. Dissabtes de 10 a 19.30 h. Diumenges i festius tancats. Exposició: Documents de la Barcelona Històrica.

FUNDACIÓ VILA CASAS. Espais Volart. Vilallonga – Vilallonga, l'ull interior. Pere Noguera – A tot li cal una paret. Àngel Ferrant i Xavier Vidal de Llobatera – Lamistat infinita.

FUNDACIÓ VILA CASAS. Museu Can Framis de Pintura Contemporània. Diversos artistes - Cápsules de confinamiento: art i pandèmia a Catalunya. Jordi Martorano - El cor oceànic de les coses.

MUSEU MARÍTIM DE BARCELONA. (Pl. Portal de la Pau. Tel. 933 429 920. www.mmb.cat). Dill. a dg., 10-19h. Exposicions: Catalunya mar enllà; Les Sorres X; Drassanes i Galeres; 7 Vaixells 7 Històries; Cants de Sirena; Vendée Globe 2020. Pailebot Santa Eulàlia (consulteu horaris).

EXPOSICIONES DE ARTE

(*) Galeries adherides al Gremi de Galeries d'Art de Catalunya.

ART MAR. Tel. 93 488 18 68. www.grup-escola.com

tes de la obra el protagonista se enreda, pareciendo a la vez un manipulador como Ricardo III y un manipulado por el teatro.

Un teatro que acaba reivindicando contra viento y marea el actor porque, recuerda, en tiempos de Shakespeare, en un Londres apestado en el que por dos siglos morían más que nacían y por dos años los teatros estuvieron cerrados por la epidemia, él no se echó atrás. "Sólo hace falta un actor que nos explique que estamos en el campo de batalla", dice el protagonista. Que grite, claro, mi reino por un caballo. Anoche, fue Joan Carreras.

S'HO MEREIX (I NOSALTRES TAMBÉ)

Per fi podré fer un veritable personatge», sentencia un actor ambiciós, condescendent, poc empàtic i amb una gran superioritat moral sobre la resta del món, que rep l'encàrrec de posar-se a la pell del Ricard III de Shakespeare. «M'ho mereixo», insisteix el protagonista d'*Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*, interpretat per un espectacular Joan Carreras en el seu primer monòleg, un divertit i

mordaç text del dramaturg uruguaià Gabriel Calderón que di-vendres va estrenar (i enlluer-nar) al Teatre de Salt dins la pro-gramació de Temporada Alta.

S'inspira molt lliurement en la peça shakespeareana per crear un muntatge que no només parla del sanguinari monarcha, sinó també del teatre. La set de poder del rei deformar troba un mirall en la fam de fama de l'intèrpret, que menysprea els seus com-pañys -«són actors secundaris

de les seves pròpies vides»-, del director de l'obra i fins tot d'un públic a qui creu semianalfabet. El que podria ser una mena de bufó histriònic i desfusat, però, és un gran personatge que agafa volada gràcies a Carreras: ell sol es maquilla, canvia el to i les veus per transmutar-se en Ri-card, però també en la resta de la companyia i fins i tot la vella reina, com en el teatre isabelí, per narrar en paral·lel l'obra del bard i el procés de creació de l'espec-

tacle.

Una escenografia de la Closca que és alhora el tron reial i les bambolines del teatre és l'esce-nari en què, en setanta minuts, s'esbudella, des de la mirada en-vejosa i sarcàstica del protago-nista, la professió teatral per aca-bar reivindicant, contra totes les adversitats, el món de l'escena.

Si ni Shakespeare es va rendir després de dos anys de teatres tancats per la pesta, per què ho hauríem de fer nosaltres i renun-ciar a una meravella com aques-ta? Perquè, què carai, Carreras es mereixa un personatge així, però l'espectador també.

TEATRE CRÍTICA

Alba Carmona
SALT

Història d'un senglar (o una història de Ricard)

FESTIVAL TEMPORADA ALTA

★★★★★ 1/2

► De Gabriel Calderón. Interpretació: Joan Carreras. Traducció: Joan Sellent. Espai escènic: Laura Clos (Closca). Coproducció: Grec Festival i Temporada Alta. Teatre de Salt, 4 de desembre.

Fes-te del club del subscriptor

A més de rebre còmodament el teu exemplar, podràs gaudir de nombrosos serveis i activitats de franc o amb importants descomptes.

 Consulta les promocions també al nostre web

RESERVA LES TEVES ENTRADES PER **TELÈFON AL 972 202066** (DE DILLUNS A DIVENDRES DE 9.00 A 13.00 H) O PER **CORREU ELECTRÒNIC** A L'ADREÇA subscripcions@ddg.cat RESPECTANT ELS TERMINIS DE RESERVA

SORTEIG

GUANYA UN CISTELL DE PRODUCTES CAPRABO

Diari de Girona i Caprabo et regalen un cistell amb una selecció dels millors productes gourmet d'alimentació saludable i de bellesa de les marques pròpies de Caprabo

PARTICIPAR-HI ÉS MOLT FÀCIL. NOMÉS CAL QUE ENVIÏS UN CORREU A: SUBSCRIPCIONS@DDG.CAT CONTESTANT UNA PREGUNTA

LA PREGUNTA D'AQUEST MES ÉS...

QUIN DIA ÉS EL MÉS CURT D'AQUEST ANY 2020?

EL 27 DE DESEMBRE
CONEIXEREM EL NOM DEL GUANYADOR

ELS GUANYADORS DE LA CISTELLA CAPRABO

DEL MES DE NOVEMBRE SÓN:

**RUEDA-POU
ÓPTICS, SL**
RECOLL: SUNTI RUEDA
MIQUEL FIGÀROLA PIGEM

Diari de Girona i Caprabo et regalen un cistell amb una selecció dels millors productes gourmet d'alimentació saludable i de bellesa de les marques pròpies de Caprabo

TEMPORADA ALTA

**SÍLVIA PÉREZ
CRUZ**
(AMB LA FARSA DE CIRCUS BAND)

AUDITORI DE GIRONA
Dissabte 22 de desembre, a les 19.30 h

2X1 TRUCA I RESERVA
LES TEVES ENTRADES

DATA LÍMIT DILLUNS 14 DE DESEMBRE

AUDITORI DE GIRONA

**XAVIER DÍAZ-
LATORRE, TIORB**

SALA CAMBRA - ZONA A

Divendres, 11 de desembre, a les 20.30 h

2X1 TRUCA I RESERVA
LES TEVES ENTRADES

DATA LÍMIT DIMECRES 9 DE DESEMBRE

PROMOCIÓ 2X1

**MUSEU DEL
JOGUET
DE CATALUNYA**

FIGUERES

PRESENTANT LA
TARGETA DEL
CLUB DEL
SUBSCRIPTOR
A LA TAQUILLA

PODEU CONSULTAR ELS
HORARIS A: WWW.MJC.CAT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

NOM COGNOMS

TELÈFON

NOM COGNOMS

Retallà, ompli i
presenta la butlleta a
les nostres oficines

PUNT DE VISTA

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

La bèstia Carreras

El personatge que interpreta Joan Carreras a *Història d'un senglàr* és un actor que necessita pensar en un animal per construir el seu personatge. No és casual que en aquesta revisió feliç, espectacular, memorable, que Gabriel Calderón ha escrit i dirigit a partir del Ricard III de Shakespeare, l'animal sigui justament un senglàr, perquè és la bèstia que presidia l'escut d'armes del rei i perquè, al llarg de la tragèdia, hi apareix per descriure aquest monarca estrafet. Els seus enemics parlen d'un "porc horribil, usurpador i sagnant, que engoleix la vostra sang calenta" o d'un "esguerro diabòlic, porc espí avortat". És la història d'aquell senglàr, doncs. L'home que només trobava sentit en la lluita, en "l'hivern del nostre deshonor", i que, incapàc de refer la batalla en l'amor ("ara el guerrer cavalca dins la cambra"), renuncia al plaer i troba plaer "en el rostre fosc i arrugat de la guerra" que ell no vol ni pot endolcir. Estic trigant massa a dir-ho. Aquesta *Història d'un senglàr* serà històrica. Perquè està construïda amb intel·ligència i fervor, perquè l'espai, les llums i el so construeixen un camp de batalla esplendorós; perquè el text (enorme traducció de Joan Sellent) és una joia; i, sobretot, perquè Joan Carreras, la bèstia, fa un *tour de force* colossal en el qual esdevé l'actor que es juga la vida davant d'un espectador "que s'apunt a la guerra". L'essència del teatre, la batalla constant, a la recerca d'aquella emoció embogida, indescriptible. És un dels millors muntatges que he vist mai. Temporada Alta l'ofereix fins al 22 de desembre a distància. Convidin el senglàr al sofà de casa seva.

EDITORIAL

Un circuit d'acollida que ha de funcionar

Badalona va viure dimecres a la nit un drama que podria haver afectat qualsevol ciutat de l'àrea metropolitana de Barcelona, ja que de naus on malviu la gent que intenta subsistir amb la venda de ferralla o el 'top manta' n'hi ha pertot. El drama de la nau del barri del Gorg va fer surar una altra bossa de pobresa extrema, bosses, però, que es troben arreu, perquè aquest és un problema estructural i la crisi migratòria no està pas ben resolta, cosa que té conseqüències com ara la falta d'un habitatge digne. L'arribada a les Canàries, per exemple, de milers d'immigrants obre informatius, però, i què passa després? Malauradament, els canals d'inserció, d'acollida, dels mi-

grants no són pas els que haurien de ser i molts d'ells, que fugien de guerres o de l'extrema pobresa, cauen, de nou, en el mateix a casa nostra. Molts dels migrants que malviuen a les naus industrials de l'àrea metropolitana de Barcelona, o en granges o cases abandonades a la resta del país, van arribar en embarcacions al sud de l'Estat i han acabat a Catalunya buscant una nova oportunitat, la que no van tenir a la seva terra. Tot plegat forma part d'una crisi global que va molt més enllà de l'incendi mortal de Badalona.

La solució, doncs, no pot ser només policial. L'actual alcalde, el popular Xavier García Albiol, només

parla de seguretat i incivisme, quan la solució és més complexa. És obvi que aquí ha fallat, o no ha estat prou diligent, l'administració municipal, que ha canviat de color prou vegades en aquest període en què la nau ha estat ocupada –i ho va ser en mandat d'Albiol–, però també les superiors, les que, tot i no tenir-les totes, tenen més eines per facilitar la integració de les persones nouvingudes. És molt hipòcrita pensar que si es guanyen la vida venent, el que sigui, al carrer o buscant ferralla, a la nit van a dormir en una casa com la nostra. Hi ha una realitat soterrada i, amb els recursos que les nostres administracions tenen a l'abast, cal fer-hi front de manera urgent.

La foto

Illes al Niza i al Novedades. L'Eixample de Barcelona estrena dos interiors d'illa. Un se situa a la plaça Sagrada Família, a l'antic cinema Niza. L'altre és on hi havia el cinema Novedades ■ ACN

De set en set

Pel pedregar

Anna Carreras Aubets

És la mateixa gentussa que a principis de mes surt a veure "els llums de Nadal" de la seva ciutat: algú es pregunta a Twitter si aquests individus són arnes. No. Més aviat són imbècils sense gats per pentinar. La situació d'aquest desembre és molt greu. No resulta homologable a cap desembre de cap any de les nostres punyeteres vides.

El metge, escriptor i amic Salvador Macip ho té clar: "La manera més segura de celebrar el Nadal és cadascú a casa seva." És tan senzill com posar una mica de seny per no entrar al 2021 amb un nou pic de contagis i encara més morts. És tan

difícil menjar-te l'escudella i el pollastre amb prunes i pinyons a casa, i de tant en tant trucar a la mama per desitjar-li que passi un bon dia? No pots pensar que, a banda dels desconeguts a qui mires amb suspicàcia pel carrer, la teva família i els teus col·legues també poden ser font d'infecció o, pitjor, els pots matar tu? T'agradaria recordar les festes del 2020 com les més tràgiques de la teva vida? No, oi? Doncs fes el fotut favor de quedar-te a casa, menja't un parell de talls de torró a la meva salut i brinda perquè l'any que ve puguis recordar-ho tot com un malson sense esqueles.

La frase del dia

Miquel Sàmper

CONSELLER D'INTERIOR

“L'actuació del primer moment va ser vital per evitar que la desgràcia fos molt més gran”

Som conscients que anem pel pedregar. Tenim ulls a la cara, ho diuen els entesos i negar l'evidència seria d'enzes. Tot i així hi ha gent –molta, massa– que destina el mes de desembre a sortir al carrer com cada any i a comprar de tot (hi ha tarrats que semblen penja-robes carregats de bosses i paquets) mentre prepara les festes, el tió, els reis. Truquen a la família, als amics, i plafinifiquen àpats. Si gastessin tan sols una desena part d'aquest canibalisme capitalista en pensar en els altres, sabrien que aquest Nadal no s'ha de celebrar com s'ha fet fins ara.

Conseledectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conseledectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Buscando a Ricardo

Joan Carreras pone al público en pie en *Història d'un senglar*, un monólogo de Gabriel Calderón

POR MARCOS ORDÓÑEZ

Está entre una mezcla de trono y tripas de teatro", dice sagazmente el periodista Justo Barranco para hacernos ver la escenografía que Laura Clos ha levantado en el Teatre de Salt, en las últimas jornadas de Temporada Alta. Sentado en el trono con tripas hechas de gruesas cuerdas, nos contempla un actorazo bien conocido por el público catalán: Joan Carreras, compañero de aventuras escénicas de Àlex Rigola, Ariel García Valdés y, muy reciente, Gabriel Calderón. Carreras está a punto de comenzar la función.

Història d'un senglar (*Historia de un jabalí*), que el uruguayo Calderón escribió como *Algo de Ricardo* por sugerencia de la Comedia Nacional Uruguaya, estrenada en 2013.

Història d'un senglar podría cernirse como una mezcla entre el ensayo de la obra y una indagación sobre el actor que interpreta Joan Carreras. Otra posible definición, ahora del cómico: un joven Alan Bennett (en versión altísima), entre oxfordiano y mod, con la velocidad verbal de Copi. En el personaje vuelve a asomar Thomas Bernhard y, por fin, como pronto verán, maese Shakespeare. De Bernhard le llega sarcasmo, rabia y desprecio contra sus compañeros de teatro ("iletrados"), sorna contra directores y críticos ("inútiles"). A los dramaturgos les llama "monjes oscuros de la palabra" y "mercaderes del aire". Cuando tiene el día malo, habla "del lodo del resentimiento".

Noticia bomba dice el monologuista: "Me invitan a protagonizar a Ricar-

do III. Aquí, en esta sala, pero ya hace un cierto tiempo. La invitación fue hará unos cuantos meses. Me lo merezco. Años y años de remar en piscinas de leche merengada con actores mediocres, papeles secundarios o protagónicos pero en obras de pacotilla, hasta que un día alguien coloca un escalón a la altura de mis muy destacadas posibilidades. Y ahora sí, ahora compondré un verdadero personaje, maravillaré a quienes vengan a contemplarme, ganaré todos los premios, apareceré en las revistas, y seré el orgullo de mi familia y mi país". Por cierto: aplaudo también la excelente traducción al catalán de Joan Sellent.

Volviendo a la acción. Al que llamaremos Ricardo le ha tocado la lotería: va a representar a Ricardo III. Lo más importante es que descubre mucho de sí mismo en el rey Chepa. Bajo la sonrisa y el histrionismo laten los lados más fatigados, la tensión. Lo oscuro, el resentimiento por sentirse un segundo en la escena. Quiere ser el malo inteligente, el seductor tortuoso.

Ricardo percibe que su misión se acerca a reescribir la obra de Shakespeare a través de la historia del actor que quiere representarlo. ¿Más lado Bernhard? La rabia, la mezcla entre ritmo e intensidad. Sí, así no para de agitarse el gran Carreras: y para agitarse le basta con clavarnos la mirada. Ricardo (o Ricardo Tres) nos habla de mil cosas. Entre otras, la figura del jabalí blanco como animal heráldico, símbolo de la casa de York. "Un animal que no es muy bello", dice el autor, "pero es salvaje y peligroso, sobre todo cuando está herido". La obra es un *tour de force*: Carreras puede ser rey y reina. O reinas. Y sabe darle a su actitud un aire que, en mi recuerdo, encaja en la manera burlona y furibunda con que interpretaba esos momentos el *Ricardo III* de Kevin Spacey.

La función atrapó al público desde los primeros minutos y, al acabar, el auditorio puesto en pie se desbordó con aplausos. A Carreras le espera un trabajazo: alternar el monólogo en catalán (en el Lliure el año que viene y por Cataluña) y aprendérselo luego en castellano para girar por España.

Història de un senglar
Texto y dirección: Gabriel Calderón
Estrenado en el Teatre de Salt el 4 de diciembre. Disponible en la programación a distancia del festival Temporada Alta hasta el 22 de diciembre

PURO TEATRO

Joan Carreras, en *Història d'un senglar*.

FELIPE MENA

Salud, gloria y pesetas

POR JAVIER VALLEJO

Una revista de sainetes metateatrales, una comedia musical de bolsillo y un ejemplo de que la mezcla de documental y ficción era moneda corriente en la escena dieciochesca. En *La comedia de maravillas*, producción de la Compañía Nacional de Teatro Clásico, Lluïsa Cunillé condensa en hora y veinte minutos nueve sainetes en los que Ramón de la Cruz muestra el día a día de los teatros en la década de 1770. Sus intérpretes originales hacían de sí mismos, se llamaban por sus nombres ciertos y representaban acciones donde los límites entre lo verdadero y lo fabulado resultan imprecisos. El autor madrileño escribió siete de ellos para la compañía del autor Eusebio Ribera, cuya rivalidad con la de Manuel Martínez reflejaron Larra y Barbieri un siglo después en su zarzuela *Chorizos y polacos*.

El teatro en el final del XVIII despertaba pasiones encontradas: la afición, que llevaba cintas con los colores de la compañía de la que era forofa, adoraba a sus figuras y a los nuevos fichajes. Hoy es imposible reproducir el juego que daban Josefa Figueras, Polonia Rachel, Gabriel Chinita, Josef Espejo y el resto de los polacos (como se denominaba a los cómicos de Ribera) representándose a sí mismos, pero no por ello estos sainetes pierden ingenio, impulso fes-

tivo, vigor humorístico, espíritu satírico ni sustancia metateatral. Xavier Albertí, dramaturgista de la CNTC, ha entreverado la función con músicas de revistas y zarzuelas de Chueca, un siglo posteriores, que aquí calzan de perlas, y Elisa Sanz y Pier Paolo Álvaro la han ataviado con ropas que son acertado crisol de épocas.

Lluís Homar, director de la CNTC, y su adjunto Óscar Valsecchi, llevan el espectáculo con presteza, en un expresivo escenario central, con el público a cuatro bandas, como solían ser los escenarios del Teatre Lliure del barcelonés barrio de Gracia que pisara Homar. Lluïsa Cunillé, responsable de la versión, recorta los nueve sainetes profusamente y confecciona con ellos una obra sin solución de continuidad, un puzzle atinado en el que se echan de menos algunas de las piezas eliminadas: con uno de los sainetes hace la cabeza de la nueva criatura, con otro el tronco, con otros dos las extremidades, el quinto lo usa de corazón y del resto entresaca rasgos y detalles. En el amplio elenco cabe destacar la chispa de Carolina Rubio y el oído musical de Pablo Béjar, Raquel Varela y Miguel Ángel Amor.

La comedia de maravillas

Texto: Ramón de la Cruz / Lluïsa Cunillé
Dirección: Lluís Homar. Teatro de la Comedia. Madrid. Hasta el 14 de febrero

Un grito horrible en la noche

POR RAQUEL VIDALES

Crees que ya lo sabes todo sobre lo que ocurrió en los campos de concentración nazis. Has leído libros, cómics, artículos, ensayos, memorias, reportajes. Has visto películas y documentales. Pero de pronto oyes un grito horrible en la noche y te das cuenta de que todo eso que sabes no son más que datos, fechas, cifras, anécdotas. Le pasó al dramaturgo José Ramón Fernández en 1980 cuando fue a visitar a su tío Miguel, superviviente de Mauthausen, que en apariencia había superado aquella experiencia y llevaba una vida tranquila en Francia. Pero aquel grito demostraba lo contrario.

Durante años Fernández lamentó no haberle preguntado aquél día a su tío sobre lo que vivió en Mauthausen. Sentía que había perdido la oportunidad de saber de verdad y de escribir una obra de teatro sobre ello. Pero finalmente encontró una manera de redimirse: escribiría la historia de un dramaturgo que no es capaz de preguntarle a su tío qué le pasó en Mauthausen y a cambio trata de imaginarlo devorando libros (Jorge Semprún, Max Aub, Primo Levi), películas y documentales. Eso es *J'attendrai*: la historia de un superviviente ficticio de Mauthausen y, en paralelo, la del autor real que lo imagina.

Fernández entrelaza con delicadeza las dos historias y consigue que ambas calen por igual en el espectador. Por un lado, la imaginada: un superviviente de Mauthausen que se encuentra años después con la familia de la novia de uno de sus compañeros muertos en el campo, lo que le hace revivir sus peores recuerdos: esos que le hacen gritar por las noches. Por otro, la real: el autor que desea saber, pero también su miedo y su vergüenza de preguntar. Su búsqueda emociona tanto como el relato del superviviente. Y transmite una sensibilidad exquisita.

Emilio del Valle dirige la obra con tacto, otorgando al texto el protagonismo que merece, aunque recarga demasiado las escenas que recrean la historia de amor del compañero muerto. Se entiende que se presentan como contraste a los horrores que se cuentan en otros momentos, pero resultan un tanto cursis y rompen el ritmo. Es estupendo, en todo caso, el trabajo que hace con los actores, dejándoles que profundicen en sus personajes. Destaca Chema de Miguel, que logra transmitir sin aspavientos todo el dolor contenido en el grito del superviviente.

J'attendrai

Texto: José Ramón Fernández
Dirección: Emilio del Valle. Matadero Madrid. Hasta el 27 de diciembre

Fecha	Titular/Medio
05/12/20	TEMPORADA ALTA TELEVISIO DE CATALUNYA - TELENOTICIES CAP DE SETMANA MIGDIA - 15:21h - 00:02:03 #CULTURA. CATALUÑA. RICARDO III CABALGA DE NUEVO EN TEMPORADA ALTA, EL ACIDO MONOLOGO HISTORIA D UN SENGLAR ARRASA CON JOAN CARRERAS EN EL TEATRO DE SALT. DECLARACIONES DE GABRIEL CALDERON, DIRECTOR; JOAN CARRERAS, ACTOR.

Fecha	Titular/Medio
04/12/20	<p>TEMPORADA ALTA RADIO NACIONAL RADIO 1 - EDICIO MIGDIA - 13:56h - 00:01:45</p> <p>#CULTURA. CATALUNYA. EL FESTIVAL TEMPORADA ALTA ACOGE HOY MAÑANA LA VERSION LIBRE DE LA OBRA 'RICHARD TERCERO' DE SHAKESPEARE Y CREADA POR EL DRAMATURGO URUGUAYO GABI EN EL CALDERON Y PROTAGONIZADA POR JOAN CARRERAS. EL MONTAJE QUE SE APLAZO EL ESTRENO EN LA PASADA EDICION DEL GRIEGO POR LA PANDEMIA. YA SE PUDO HACER UNA CATA EN FORMA DE LECTURA DRAMATIZADA HACE UNOS MESES EN LA SALA BECKETT. DECLARACIONES DE GABRIEL CALDERON, DIRECTOR.</p>

Calderón ve "emocionante" el estreno en catalán de "Historia de un jabalí"

Raúl Sánchez

Girona, 18 nov (EFE).- El uruguayo Gabriel Calderón ha calificado de "emocionante" el estreno en catalán el próximo 4 de diciembre de su "Historia de un jabalí" en el marco del festival Temporada Alta de Girona, y después de que la pandemia hiciese imposible que esa primera función tuviese lugar en el Grec de Barcelona.

Calderón, junto a los directores de esas dos citas, Salvador Sunyer y Cesc Casadesús, ha ofrecido este miércoles una presentación telemática de la obra y ha destacado que, "aunque a algunos les parecerá banal que, a pesar de todo, se esté haciendo teatro", para sus protagonistas es la confirmación del sentido de lo que hacen.

Para este dramaturgo, director y actor, es un "privilegio" que, cuando en muchos países las salas de representación artística permanecen cerradas, él pueda estrenar esta pieza en su versión catalana.

Gabriel Calderón, en presencia también del actor escogido para este monólogo, Joan Carreras, ha explicado cómo han trabajado ambos de una manera "lo más parecida a un proceso normal".

Los viajes frecuentes del uruguayo a ciudades europeas han permitido que, algunos fines de semana, se encontrara con Carreras, al que conoció de esa forma.

Después llegó la pandemia, la cancelación del estreno en el Grec y una semana de trabajo a través de plataformas de videoconferencia, pero, a partir de ahí, necesitaban encontrarse, según ha subrayado el director.

Calderón viajó a España hace tres semanas y, desde entonces, ensayan "todos los días de manera tradicional, más allá de mascarillas y distancia".

De la obra, ha explicado que trata de un actor que quiere interpretar a Ricardo III como personaje icónico de Shakespeare para sumergirse en la creación del británico, pero también para tratar los lados "más tristes, penosos y dolorosos" del mundo teatral.

"Es una excusa maravillosa para hablar de la perversión del teatro", ha admitido el creador de la obra, que ha elogiado su traducción al catalán a cargo de Joan Sallent.

Joan Carreras, el encargado de representar a ese actor ofuscado con un proyecto basado en la figura de Ricardo II, ha señalado en su intervención que éste es su primer monólogo y ha destacado que "el camino ha sido precioso".

Sobre las dificultades provocadas por la pandemia, Carreras ha relatado cómo, antes de empezar estas semanas de ensayo presencial, toda la compañía se sometió a una prueba PCR para trabajar con la máxima normalidad posible y evitar complicaciones.

El director del Temporada Alta, después de que su homólogo al frente del Grec, Cesc Casadesús, le haya dicho durante la presentación que le da "rabia" que sea él finalmente quien acoja el estreno porque era "uno de los bombones" de su programación, ha elogiado a Calderón y su capacidad creativa.

Salvador Sunyer ha recordado por último que "Historia de un jabalí", traducida como "Història d'un senglar", se representará el 4 y 5 de diciembre en el Teatro de Salt y que, posteriormente, dará el salto a Barcelona y, más tarde, recuperará su versión castellana para ir a Madrid.

A la espera de conocer al detalle el calendario de desescalada en Cataluña, Sunyer ha detallado que, el próximo lunes, la idea es volver a la programación presencial e incluir en ella todos los espectáculos previstos inicialmente en el cartel, con la excepción de sólo tres, para lo que la clausura del festival se ha fijado ahora el 22 de diciembre.

Miércoles, 18 de noviembre de 2020 12:29

El Temporada Alta estrena una adaptación libre de Ricardo III que reflexiona sobre el poder

20M EP

Miércoles, 18 de noviembre de 2020 15:34

Según ha explicado el festival en un comunicado este miércoles, se trata de un monólogo protagonizado por Joan Carreras, que interpreta en la obra a un actor que encarna al personaje de Ricardo III para reflexionar sobre "los mecanismos de poder en el mundo actual y la ambición de los seres humanos".

El actor se prepara para "afrontar el papel de su vida", pero a medida que avancen los ensayos se irán mostrando las similitudes entre el personaje que interpreta Carreras y el del rey Ricardo III, han detallado.

Se trata de una pieza "irreverente" que habla del teatro dentro del teatro con un tono crítico, de un director que ya ha creado más de una veintena de piezas teatrales y ha ganado el Premio Nacional de Literatura de Uruguay en dos ocasiones.

La obra se hará en el Teatre de Salt y se tenía que estrenar el pasado julio en el Grec, pero se canceló por la pandemia, y solo se ha podido ver en una lectura que ofreció la Sala Beckett de Barcelona.

Joan Carreras estrena a Temporada Alta una cançó d'amor cantada per un actor que desafina?

Miércoles, 18 de noviembre de 2020 11:59

El Teatre de Salt acollirà el 4 i 5 de desembre, en el marc del festival *Temporada Alta*, l'espectacle del dramaturg i director uruguaià Gabriel Calderón "**Història d'un senglàr (o alguna cosa de Ricard)**", **interpretat per Joan Carreras**. L'obra -coproducció del Festival Grec que s'hauria d'haver estrenat a l'estiu- és un "monòleg dificilíssim", diu Carreras, on encarna un actor que s'enfronta al repte d'interpretar Ricard III. En el procés de construcció del personatge les afinitats entre l'actor i el monarca anglès comencen a aflorar, i la peça esdevé **una "cançó d'amor al teatre, però "cantada per un actor que desafina"**, han explicat aquest dimecres Carreras i Calderón, que ja assagen plegats després de mesos treballant a distància.

Amb aquest text l'uruguaià **Gabriel Calderón indaga en els perfils "més tristes" del personatge shakespearíà**, com "el fracàs, el ressentiment, el no ser escollit, les expectatives no acomplertes" i, amb "l'excusa" d'un aspirant a interpretar el personatge, va construir un paralelisme sobre la vida i les aspiracions professionals d'un actor.

En la seva versió lliure de l'obra, la deformitat del personatge (que només desvetllarà qui vagi a veure-la) és potser més interna que externa. Més de "l'ànima" i no tant del físic, escapant així del que hom pot esperar trobar quan assisteix a una representació del clàssic personatge de Shakespeare. La **deformitat**, ha reflexionat Calderón, com la prova que en algun moment tot es va "tòrcer" i que és molt difícil fer marxa enrere, a la vida i al teatre.

Calderón ha parlat així de **Ricard III** com a "excusa dramatúrgica" per construir 'Història d'un senglàr (o alguna cosa de Ricard)', **la traducció al català de la qual ha realitzat Joan Sallent**. "És emocionant que puguem estar fent teatre", ha dit el dramaturg i director a dues setmanes d'estrenar al *Temporada Alta*.

Al seu torn, Joan Carreras ha confessat que el monòleg escrit per Calderón és "dificilíssim" a nivell d'estructura narrativa i de capes del personatge, i que ha tingut sort de tenir un "nivell de química i d'enamorament" envers l'autor per tirar-lo endavant. "En un monòleg necessites trobar llocs emocionals (i no només recursos professionals)" per "ser-hi", i en aquest cas "les ganes" venen de "l'amor" i admiració cap a l'autor i director, ha exposat.

L'autor i director Gabriel Calderón és una de les veus del teatre uruguaià actual, creador de més d'una vintena de peces teatrals i guanyador del Premio Nacional de Literatura de l'Uruguai en dues ocasions. Entre les creacions més conegudes seves hi ha 'Mi muñequita (la farsa)', estrenada l'any 2004. Les seves obres s'han vist a l'Argentina, el Brasil, Espanya, França, els Estats Units, Mèxic, Panamà, Costa Rica, l'Ecuador, Bolívia i el Perú. Ha passat en diverses ocasions pel *Temporada Alta* i, el 2015, va dur al Teatre Nacional de Catalunya 'Que rebentin els actors'.

Temporada Alta estrena 'Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)', la reflexió d'un actor davant el seu personatge, Ricard III

Miércoles, 18 de noviembre de 2020 18:28

Joan Carreras a Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)

Temporada Alta estrenarà el 4 de desembre, *Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*, de l'autor i director Gabriel Calderón, en coproducció amb el Grec Festival de Barcelona. L'espectacle s'havia d'estrenar al Grec el passat juliol, i amb motiu de la pandèmia no es va poder assajar el muntatge i se'n va oferir una lectura a la Sala Beckett. Prenent com a punt de partida l'obra del dramaturg anglès, i interpretat per **Joan Carreras**, el monòleg, narra la història d'un actor que es disposa a interpretar el personatge de Ricard III en l'obra de William Shakespeare i que deixa pas a una reflexió sobre els mecanismes de poder en el món actual i sobre l'ambició dels éssers humans.

L'ARGUMENT

Un actor, es prepara per afrontar el paper de la seva vida, el d'aquell rei lleig i geperut, despietat i ambicions que retratava el dramaturg britànic. Però l'actor, malgrat la gran oportunitat que representa el paper per a ell, no està gens satisfet. A mesura que avancen els assajos, les afinitats entre l'actor i el personatge que representa es van fent evidents. Tots dos són intel·ligents, tots dos són extremadament ambiciosos i tots dos, en conseqüència, farien el que fos necessari per desempallegar-se dels qui consideren els seus enemics... Un text que no només explica una història, sinó que induceix a una reflexió profunda sobre la condició humana.

Els mecanismes del poder contemporani, però també les relacions de l'actor amb l'espectador, són el tema de la història, una peça irreverent que parla del teatre dins del teatre i que, a més, ho fa amb un to clarament crític.

L'autor i director **Gabriel Calderón** és una de les veus del teatre uruguaià actual, creador de més d'una vintena de peces teatrals i guanyador del Premio Nacional de Literatura de l'Uruguai en dues ocasions. Entre les creacions més conegudes seves hi ha *Mi muñequita (la farsa)*, estrenada l'any 2004. Les seves obres s'han vist a l'Argentina, el Brasil, Espanya, França, els Estats Units, Mèxic, Panamà, Costa Rica, l'Equador, Bolívia i el Perú. Ha passat en diverses ocasions pel Temporada Alta i, el 2015, va dur al Teatre Nacional de Catalunya *Que rebentin els actors*.

Joan Carreras, el protagonista del monòleg, és un dels noms del panorama interpretatiu català, que ha treballat amb directors que van de Ferran Madico, Rosa Novell o Magda Puyo a Ariel García Valdés o David Plana. A més, ha col·laborat sovint amb Àlex Rigola (de *Nixon Frost* a *2666*, passant per *The End*) i ha estat dirigit també per Toni Caffiero i Marcial Di Fonzo Bo, entre d'altres.

**Gracias por vuestra participación en el
Festival Temporada Alta 2020!**